

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce R.R., nar. „X“, státního příslušníka Ukrajiny**, trvale bytem „X“, **zastoupeného Janem Procházkou, advokátem**, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8 – Karlín, **proti žalovanému Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie Pardubice, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Pražská ulice, 530 06 Pardubice, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.6.2016, č.j. KRPE-46387-43/ČJ-2016-170022-SV,**

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce byl dne 30. 5. 2016 podle § 27 odst. 1 písm. d) zák. č. 273/2006 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o Polici ČR“), zajištěn hlídkou oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, neboť hlídka zjistila, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně.

Z informačních systémů Policie České republiky žalovaný dále zjistil, že v minulosti orgány České republiky opakovaně rozhodly o správním vyhoštění žalobce, a to rozhodnutím ze dne 16. 3. 2001, č. j. PZC-306/PCPS-2000 (správní vyhoštění na dobu 10 let), a rozhodnutím ze dne 19. 9. 2014, č. j. KRPM-125567-11/ČJ-2014-140022-SV (správní

vyhoštění na dobu 3 let), nicméně tato rozhodnutí žalobce nerespektoval. Za maření výkonu prvně zmíněného správního rozhodnutí byl žalobce dokonce trestním příkazem Okresního soudu Praha – východ ze dne 30. 11. 2007, sp. zn. 2T 277/2007, odsouzen a byl mu uložen trest vyhoštění ve výměře 5 let.

Dále žalovaný zjistil, že žalobce neúspěšně žádal Českou republiku o udělení mezinárodní ochrany. Poprvé žádal žalobce v roce 2000 (byť na území České republiky vstoupil již v roce 1994), tehdy ovšem uváděl pouze ekonomické důvody. V pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce odůvodňoval především obavou z pronásledování ze strany nacionalistů (Národní hnutí Ukrajiny /Ruch/), obavou z výkonu vojenské služby na Ukrajině a snahou o legalizaci pobytu v České republice. Ministerstvo vnitra však rozhodlo, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje. Žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 25. 9. 2015, č. j. 32 Az 30/2014 - 122, zamítl. Následná kasační stížnost žalobce byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Azs 258/2015 – 24, odmítnuta pro nepřijatelnost (pro úplnost je možno uvést, že dne 3. 6. 2016 podal žalobce třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, řízení o ní však bylo podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zastaveno).

Vzhledem k výše uvedenému zahájil žalovaný dne 31. 5. 2016 z moci úřední správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to z důvodů uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“ či „zákon o pobytu cizinců“). V průběhu správního řízení žalobce uvedl, že na území České republiky nemá žádné příbuzné, nevlastní zde žádný movitý či nemovitý majetek, nemá žádné „peníze“, nemá ani zajištěno zaměstnání. Pokud by byl propuštěn ze zajištění, zřejmě by se vrátil na ubytovnu do Chrudimě, Čáslavská 668, nicméně „*kde bude za týden*“ nedokázal říci, resp. nedokázal říci, kde „*kde bude bydlet do budoucna*“. Pokud jde o důvody, které by žalobci bránily v návratu na Ukrajinu, pak žalobce zmínil pouze obavu z Ruchovců. Žádné rodinné ani jiné obdobné vazby žalobce na území České republiky nemá.

Dne 31. 5. 2016 rozhodl žalovaný podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce do 30. 6. 2016 za účelem správního vyhoštění, neboť žalobce opakovaně nerespektoval pravomocná rozhodnutí orgánů České republiky ukládající žalobci povinnost opustit území České republiky a dle žalovaného tak jednoznačně demonstroval svůj postoj k plnění povinností uložených mu obecně závaznými právními předpisy. Nadto žalobce nevlastnil cestovní doklad a dosud neučinil žádné kroky k tomu, aby si ho prostřednictvím zastupitelského úřadu Ukrajiny obstaral. Za těchto okolností zde bylo dle žalovaného vážné nebezpečí, že žalobce bude i tentokrát mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a nevycestuje z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Vzhledem k výše uvedenému a s přihlédnutím k tomu, že

- a) žalobce nedisponoval povolením k pobytu na území České republiky ani platným cestovním dokladem,
- b) neměl dostatek prostředků k pobytu na území České republiky (např. dle § 13 odst. 1 písm. a/ bodu 2 zákona o pobytu cizinců je k zajištění pobytu na území České republiky třeba prokázat peněžní prostředky ve výši alespoň 55.000 Kč, má-li má

- pobyt na území přesáhnout dobu 30 dnů) a neměl možnost legálně si tyto prostředky obstarat,
- c) neměl na území České republiky rodinné příslušníky či jiné osoby, na jejichž pomoc by se mohl spolehnout (neměl zde žádné sociální vazby a správní vyhoštění tak bylo možné),
 - d) nedisponoval ani prostředky nutnými k dobrovolnému vycestování do země původu,

konstatoval současně žalovaný, že nepřipadá v úvahu (nepostačuje) uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce z území (§ 123b zákona o pobytu cizinců), stejně jako s ohledem na nemajetnost žalobce nepřipadá v úvahu složení finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců (takové opatření by nadto bylo s ohledem na předchozí postoj žalobce k pravomocným rozhodnutím orgánů České republiky zjevně nedostačující).

Pokud jde o dobu zajištění, pak ta byla žalovaným stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, neboť dle žalovaného bude nezbytné obstarat žalobci cestovního doklad a zajistit přepravu do země původu.

Proti rozhodnutí o zajištění podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 15. 7. 2016, č. j. 50A 5/2016 – 33, zamítl. Kasační stížnost proti zmíněnému rozsudku podána nebyla.

Po zajištění žalobce žalovaný dne 1. 6. 2016 požádal Ředitelství služby cizinecké policie, oddělení pobytového režimu cizinců, o zajištění cestovního dokladu pro žalobce. Nicméně tento cestovní doklad nebyl zastupitelským úřadem Ukrajiny do 30. 6. 2016 vystaven. Jelikož je cestovní doklad nezbytný pro vycestování žalobce z České republiky, **rozhodl žalovaný dne 28. 6. 2016** podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. **o prodloužení doby zajištění o dalších 60 dnů.** Doba, o kterou bylo prodlouženo zajištění, byla stanovena tak, aby v průběhu zajištění došlo k realizaci vyhoštění, přičemž bylo přihlédnuto k předpokládané složitosti přípravy výkonu předání, zejména k době nezbytné k obstarání náhradního cestovního dokladu, jakož i k tomu, že v minulosti dle zkušeností žalovaného došlo v takto stanovené době k úspěšné realizaci správního vyhoštění a k transferu neoprávněně pobývajících cizinců z České republiky na Ukrajinu.

Před vydáním rozhodnutí o prodloužení zajištění žalovaný opětovně shrnul důvody, pro které byl žalobce zajištěn, znovu se zabýval otázkou, zda by v případě žalobce nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, přičemž dospěl ke stejným závěrům jako v odůvodnění rozhodnutí o zajištění. Žalovaný též zkoumal, zda existuje reálný předpoklad, že dojde k vyhoštění žalobce. Připomněl, že se jedná o dospělého muže v produktivním věku, který nemá na území České republiky ani v jiném státě Evropské unie rodinu či příbuzné s povoleným pobytem. Žalovaný uzavřel, že v době rozhodování o prodloužení zajištění neví o překážkách, které by bránily či znemožňovaly vyhoštění žalobce do země původu, a proto je vyhoštění žalobce i nadále potenciálně možné.

Dne 20. 7. 2016 Ředitelství služby cizinecké policie zaslalo žalovanému kopii vyhotoveného náhradního cestovního dokladu žalobce. Tento doklad byl žalobci vystaven s platností od 15. 7. 2016 do 15. 1. 2017 po zjištění totožnosti žalobce prostřednictvím konzulátu Ukrajiny.

Dne 21. 7. 2016 Ministerstvo vnitra vydalo závazné stanovisko pro potřeby řízení o správním vyhoštění (§ 120a zákona o pobytu cizinců), dle kterého je vycestování žalobce možné.

Dne 26. 7. 2016 bylo žalovaným vydáno (v pořadí třetí) rozhodnutí (č. j. KRPE-46387-57/ČJ-2016-170022-SV), kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a jímž mu byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 5 (pěti) let. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo moci práva téhož dne, tj. 26. 7. 2016, neboť se žalobce vzdal práva na odvolání.

Dne 3. 8. 2016 byl žalobce předán policejním orgánům Slovenské republiky, které dále provedly policejní průvoz přes Slovenskou republiku na Ukrajinu.

Proti rozhodnutí o prodloužení zajištění podal žalobce žalobu, v níž namítal, že jednou z podmínek zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (plynoucích z článku 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 2008, č. 2008/115/ES a článku 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod /dále též „Evropská úmluva“/) je existence reálného předpokladu vyhoštění, přičemž tato podmínka v projednávaném případě nebyla splněna, neboť žalobce „*byl v minulosti opakovaně bezúspěšně vyhošťován a neexistuje žádný objektivní důvod, proč by se mělo nyní vyhoštění ve stanovené lhůtě podařit zrealizovat*“. Nadto jsou dle žalobce v daném případě pochybnosti o tom, zda je vůbec Ukrajina schopna žalobce „*ztotožnit*“. Pokud by se tak nestalo, žalobce nemůže být na Ukrajinu „*vrácen*“ a účel zajištění nebude naplněn. Těmito skutečnostmi se však žalovaný dle žalobce nezabýval a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

Dle žalobce je též nepřezkoumatelné odůvodnění doby, o kterou bylo prodlouženo zajištění žalobce (60 dnů). Žalovaný rozhodl o prodloužení zajištění „*na základě zkušeností z předchozích obdobných řízení*“, takové odůvodnění však dle žalobce nemůže obstát.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které neobsahovalo žádné nové /a pro posouzení věci významné/ skutečnosti) odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalované rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,

c) cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,

d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo

e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124).

Žalobci je třeba přisvědčit, že ustanovení zákona umožňující omezení osobní svobody je třeba interpretovat restriktivně. Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze dosáhnout výkonu správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Policie však nemusí vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření s tím, že teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. To by v důsledku vedlo často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění.

Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že

a) cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně

b) neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění.

Jak správně zdůraznil žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o zajištění a znovu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalobce v minulosti opakovaně nerespektoval pravomocná rozhodnutí orgánů České republiky ukládající žalobci povinnost opustit území

České republiky a za toto své jednání byl dokonce pravomocně odsouzen. Žalobce tak demonstroval svůj postoj k plnění povinností uložených mu obecně závaznými právními předpisy. Popsané jednání žalobce tak plně odůvodňovalo obavu žalovaného, že žalobce bude i v tomto případě mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o zajištění a nevycestuje z území České republiky. V době vydání žalovaného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) tedy byl jednoznačně dán (trval) důvod pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců.

Správný byl i závěr žalovaného, že nepostačoval uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Předně je třeba zdůraznit, že zde z důvodů výše popsanych (nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění) existovala důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Tato skutečnost již sama o sobě opodstatňovala závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Navíc správní soudy již v minulosti konstatovaly (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 – 64, rozsudek téhož soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 8 As 101/2012 – 68, či ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 Azs 84/2016 – 29, bod 17), že pokud cizinec v minulosti nerespektoval právní řád České republiky, neboť zde pobýval nelegálně a současně neplnil povinnosti uložené mu rozhodnutím o správním vyhoštění, nelze předpokládat, že bude ochoten splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. Obdobně v odůvodnění rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 – 29, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona.“* Taktéž v odůvodnění rozsudku ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 Azs 243/2014 – 30 (bod 18), Nejvyšší správní soud uzavřel: *„Jak vyplývá z § 123b zákona o pobytu cizinců, možnost uložení zvláštních opatření se vztahuje pouze na dobu před nabytím vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud stěžovatel včas nesplnil povinnost dobrovolně vycestovat, zvláštní opatření (povinnost oznámit policii místo pobytu a setrvávat v něm a finanční záruka) již nemohou plnit svůj smysl a účel, kterým je záruka budoucího vycestování cizince v souladu s rozhodnutím o správním vyhoštění.“*

Soudy navíc není zřejmé, jak by zcela nemajetný žalobce mohl složit např. finanční záruku (§ 123b odst. 1 písm. b/, 123c zákona o pobytu cizinců) či jak by si mohl zajistit ubytování (na adrese místa pobytu by se pak měl zdržovat a případně se hlásit policii – viz § 123b odst. 1 písm. a/ a písm. b/ zákona o pobytu cizinců). Na tomto místě je třeba znovu připomenout, že žalobce nedisponoval povolením k pobytu na území České republiky ani platným cestovním dokladem, neměl ani dostatek prostředků k pobytu na území České republiky a neměl ani možnost legálně si tyto prostředky obstarat. Žalobce též neměl na území České republiky rodinné příslušníky, na jejichž pomoc by se mohl spolehnout (neměl zde žádné sociální vazby a správní vyhoštění tak bylo možné /srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS/) a nedisponoval ani prostředky nutnými k dobrovolnému vycestování do země původu. Žalovanému žalobce sdělil, že pokud by byl propuštěn ze zajištění, zřejmě by se vrátil na ubytovnu do Chrudimě, Čáslavská 668, nicméně *„kde bude za týden“* nedokázal říci, resp. nedokázal říci, kde *„kde bude bydlet do budoucna“*. Za těchto okolností skutečně nebylo možno uvažovat o uložení opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců či jiného zvláštní opatření za účelem vycestování žalobce z území České republiky.

Ostatně i Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 15/2016 – 22, a v odůvodnění rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 Azs 33/2016 – 36 (bod 14), dospěl k závěru, že skutečnost, že cizinec nemá na území České republiky ubytování, nemá dostatek finančních prostředků na zajištění ubytování a nemá na území České republiky žádné vazby, vylučuje užití zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců.

Pokud jde o námitku žalobce, že existence reálného předpokladu pro vyhoštění představuje jednu z podmínek zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, pak té lze v obecné rovině přisvědčit. Nicméně možné překážky správního vyhoštění musí být zcela zřejmé a správní orgán se jimi při rozhodování o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění zabývá a posuzuje je pouze předběžně a subsidiárně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2016, č. j. 4 Azs 262/2015 – 31, bod 29). Není v možnostech žalovaného, aby se vyjádřil ke všem relevantním rozmanitostem, které mohou příběhy cizinců přicházejících ze stejné země přinést. Naopak, povinností žalovaného je přezkoumatelně se vyjádřit právě a jen k těm okolnostem, které individualizují případ cizince, s nímž se vede řízení (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015 – 40, bod 33). Tomuto požadavku žalovaný v daném případě vyhověl (viz narativní část odůvodnění tohoto rozsudku).

Chybějící cestovní doklad žalobce nelze dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v žádném případě považovat za důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Naopak, tuto skutečnost je nutno považovat za komplikaci formální povahy a ve většině případů pouze dočasnou. Opačný výklad by vedl k absurdnímu závěru, že cizinci by stačilo, pokud by jednoduše o svůj cestovní doklad „nějak přišel“ a stal by se tak z hlediska zajištění za účelem vyhoštění pro příslušné státní orgány nedotknutelným, čímž by znemožnil výkon pravomocí žalovaného v oblasti kontroly vstupu a pobytu cizinců na území České republiky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2016, č. j. 4 Azs 262/2015 – 31, bod 32, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015 – 40, bod 23).

Skutečnost, že cizinec nemá cestovní doklad, se zpravidla odrazí v délce zajištění cizince. Dobu zajišťování náhradního cestovního dokladu u orgánů cizí země logicky nelze stanovit přesně na den a správní orgán tak činí odhadem s ohledem na praxi českých orgánů při zajišťování náhradních cestovních dokladů občanů z té které země. Uvádění statistických údajů a práce s nimi nejsou povinnou náležitostí odůvodnění rozhodnutí, postačuje kvalifikovaný odhad správního orgánu (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015 – 40, bod 33). Žalovaný tedy postupoval správně, když dobu nezbytnou k obstarání náhradního cestovního dokladu a k realizaci transferu žalobce na Ukrajinu stanovil odhadem (tento odhad se navíc ukázal být poměrně přesným, neboť žalobce byl v době zajištění skutečně předán policejním orgánům Slovenské republiky, které dále provedly policejní průvoz přes Slovenskou republiku na Ukrajinu). V žádném případě proto nelze hodnotit žalobou napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné.

Nemožnost zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění nelze dovozovat ani ze skutečnosti, že se žalobce dosud nepodařilo vyhostit, resp. ze skutečnosti, že žalobce v minulosti opakovaně nerespektoval přechozí rozhodnutí o vyhoštění a setrval na území České republiky, neboť platí, že si nikdo nemůže zlepšit své postavení protiprávním jednáním

(*nemo ex suo delicto meliorem suam conditionem facere potest.*) a že nikdo nemůže těžit z vlastní nepoctivosti (*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*).

Žalovaný proto nepochybil, pokud se výše uvedenými skutečnostmi, které nijak realizaci správního vyhoštění nevyklučovaly, nezabýval. Ostatně není nutné postavit najisto, že vyhoštění zajišťovaného cizince bude skutečně možné. Postačí, že je pravděpodobné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 299/2015 – 25, bod 47). A v projednávaném případě pravděpodobné bylo, což žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval. Pro úplnost je možno dodat, že žalobci byl v průběhu zajištění vystaven náhradní cestovní doklad a žalobce byl dne 3. 8. 2016 eskortován na Ukrajinu. Obavy žalobce o to, že jeho vyhoštění nebude možno realizovat, byly tedy liché.

Za těchto okolností nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval svévolně a že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem (a neodporuje ani článku 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 2008, č. 2008/115/ES a článku 5 odst. 1 Úmluvy), na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno.

Jde-li o dobu zajištění, je třeba znovu připomenout, že při stanovení doby zajištění (při prodlužování doby zajištění) se vždy může jednat pouze o odhad, délku zajištění proto nelze stanovit s přesností na dny či týdny. Ostatně nelze přehlížet, že nikoliv nepodstatné množství úkonů nečiní přímo žalovaný či jeho složky, ale subjekty, na jejichž činnost nemá žalovaný žádný vliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2016, č. j. 10 Azs 18/2016 – 26, bod 21). Uvádění statistických údajů a práce s nimi nejsou povinnou náležitostí odůvodnění rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015 – 40, bod 33). Žalovaný uvedl, které kroky v řízení budou následovat, odhadl též, po jakou dobu bude realizace těchto kroků probíhat. Žalovaný přitom vycházel ze zkušeností z jiných řízení, přičemž dobu zajištění nestanovil v délce nikoliv nepřiměřené okolnostem případu. Současně v průběhu zajištění postupoval s náležitou pečlivostí a činil veškeré kroky nezbytné k tomu, aby vyhoštění žalobce (v průběhu zajištění žalobce došlo /26. 7. 2016/ k vydání v pořadí třetího rozhodnutí o správním vyhoštění) bylo realizováno během doby, po kterou byl žalobce zajištěn (viz popis úkonů žalovaného v narativní části odůvodnění tohoto rozsudku).

Pokud jde o strach žalobce z hnutí Ruch, je třeba připomenout, že Národní hnutí Ukrajiny představuje v současnosti na Ukrajině zcela marginální politické uskupení s minimální voličskou podporou, minimálním zastoupením ve volených orgánech a bez účasti v parlamentu. Žalobce navíc bude moci po návratu na Ukrajinu využít pomoci státních orgánů k ochraně před soukromými osobami. Navrácením žalobce na Ukrajinu nedojde k porušení zásady *non-refoulement*, protože před odchodem z vlasti žalobce žil v Zakarpatské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny a válečný konflikt se týká jen východní části země (Doněcké a Luhanské oblasti). V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu nelze současný konflikt na Ukrajině klasifikovat jako totální, tedy takový, kdy by každý civilista byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, a je lokalizován ve východní části země (srovnej např. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS, usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne

17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, a mnohé další). Soudu přitom nejsou známy skutečnosti, pro které by bylo třeba tento závěr přehodnocovat.

Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když podmínky pro takový postup byly splněny (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. srpna 2016

Aleš Korejtko v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová